

ме безъ кадаржѣ, бѣ просто засажнало купиште калѣ. Около меда-на стоѣхъ малки камени и глинени кѣшти на единъ катѣ, а въ стѣ-нитѣ се видѣхъ дрѣвени греди на кръстѣ, както се градили тогавашни-тѣ хора, което може и сега да се види въ нѣкои мѣста по Литва и Полша. На една страна, край черковата, стоѣше сградѣ по-високо отъ другитѣ, градски магистратъ или други нѣкой правителственъ домъ, а на него отгорѣ стоѣше стражаръ и въ стрѣхата вграденъ сахатъ.

Пазарътъ бѣ пустъ; но Андрей зачу слабо нѣкакво стеняне. Ка-то се огледваше, той видѣ на другата страна кунъ отъ двама-трима чо-вѣци, които лежѣхъ, безъ да шавнажъ. Той опули очи да разгледа, спяжъ ли, или сѣ умрѣле, и въ това време се спѣжъ о нѣшто предъ нозѣтъ си. Погледна, мртва жена, припча на еврейка. Видѣше се, да е оште млада, а въ повреденото ѣ повѣнало лице не можѣше да се отличи. На главата ѣ червена копринена кръпа; въ тилѣтъ маргаритъ или мѣниста два реда; изъ подъ тѣхъ падахъ на шията ѣ двѣ-три кѣ-дрици завити, а жилитѣ на шията ѣ се обтѣгнале. Край нея лежѣше дѣтеце, стиснало сѣ рѣка повѣналитѣ ѣ грѣди и засукало ги сѣ прѣ-стетото отъ неволна зина, че не намѣрило млѣко въ тѣхъ. Нито пла-чѣше нито викаше, а видѣше се, че оште не е умрѣло, или ште ско-ро да умрѣ, заштото коремътъ му полека се подигаше и падаше. О-бѣриахъ къмъ улицитѣ и тоя часъ ги запрѣ побѣснѣлъ човѣкъ, който, като видѣ у Андрея онова скѣпоцѣнно бreme, спустижъ се на него, впи се, като тигръ и извика: „хлѣбъ!“ Но сила нѣмаше; Андрей го тикижъ: той падижъ на земята. Отъ жалость му хвърли единъ хлѣбъ, и той се спустижъ като бѣсно куче, огризе го и исхапа го и на мѣстото, на у-лицатѣ, предаде душа сѣ голѣми мѣки, заштото се отучилъ да ѣде. На сѣки раскрачъ токо-речи срѣштахъ страшни жерѣви на гладѣтъ. Мнозина, като че искокнале на улицата отъ голѣми мѣки: давно се найде нѣшто въ воздухѣтъ за храна на тѣлото. Предъ вратата на е-дна кѣша сѣдѣше бабичка, и не можъ рѣ, заспа ли е, умрѣла ли е, или се е пренесла; тя ништо не чуѣше и не видѣше и сѣдѣше на едно мѣсто, навела си главата надъ грѣдитѣ. Подъ стрѣхата на друга една кѣшта виснѣше на вѣже истѣгнато и изсажнало тѣло. Сирома-хѣтъ не е можѣлъ да претегли до край мѣкитѣ на гладѣтъ и рекѣжъ по-харно да ускори сѣртта си сѣ самоволно убийство.

При такива страшни дири на гладѣтъ, Андрей не утѣрпѣ да не